

[Undervisningsministeren.]

en Prøve med Krav i alt væsentligt som ved Realeksamen, men ganske selvstændigt udarbejdede og formede. Det vilde være blevet en Optagelsesprøve, der ikke var væsentlig forskellig fra den hidtil gældende paa nær det ene fremmede Sprog. Men derom kan der jo være forskellige Meninger ligesom om, hvor lang Tid det vilde have taget at forberede sig efter at have gennemgaaet den almindelige Folkeskole til den Optagelsesprøve, som Folketinget vedtog. Men det er, som sagt, ikke min Mening at rejse en ny Debat derom; jeg vil blot hævde som mit Standpunkt, at stor bliver i Livets Praksis ikke Forskellen mellem den Optagelsesprøve, Folketinget vedtog, og det, der nu bliver gennemført, altsaa paa nær et enkelt Punkt: det ene fremmede Sprog.

Hvordan nu Seminarierne vil komme igennem, naar de skal have et fremmed Sprog obligatorisk, uden at det kræves ved Optagelsesprøven, maa Seminarierne naturligvis nærmere overveje. Man har ment — jeg tror, den ærede Ordfører for Udvalget var inde paa den Tankegang i Overensstemmelse med mange Seminariefolk —, at man i de første Maaneder af det første Seminarieaar kunde indrette sig saadan, at de, der møder med Realeksamen eller Studentereksamen eller en af de andre Eksaminer, og som utvivlsomt ofte staar ringere med Hensyn til adskillige af Folkeskolens Fag end de, der kommer fra Folkeskolen og gennemgaar og bestaar Optagelsesprøven med godt Resultat, kan faa Adgang til at friske disse Kundskaber op, samtidig med at de Elever, der mangler det ene fremmede Sprog, men maaske ofte er saa meget bedre funderede i de almindelige Folkeskolefag, i de første Maaneder kan faa Lejlighed til paa en særlig intensiv Maade at lære Begyndelsesgrundene i det ene fremmede Sprog, der nu bliver obligatorisk, saaledes at der ikke skulde gaa saa lang Tid af det første Seminarieaar, før disse to Elevgrupper kunde komme paa samme Højde og undervises sammen. Det er der, som sagt, Tanker om indenfor Seminariekredse; jeg tror, den ærede Ordfører deler dem, og jeg vil haabe, at det kan gaa paa en saadan Maade. Der kunde selvfølgelig ogsaa være Tale om at indrette — ja, se det gamle Præparandaar er vel forsvundet eller saa godt som forsvundet, men der kunde vel være Tale om at indrette et Præparandfjerdingaar for dem, der ikke har aflagt Prøve i Sprog

ved Optagelsesprøven, men som dog gerne vilde have nogen Forberedelse i Begyndelsesgrundene, inden de tog fat. Der kan tænkes forskellige Former, men det maa Seminarierne naturligvis ordne, og de vil sikkert føre Sagen ud i Livet paa den bedst mulige Maade. Jeg personlig tror nu ikke, der vil gaa saa overmaade mange Aar — maaske 4 Aar, maaske 8 Aar —, før Erfaringen viser, at det maaske dog nok alligevel var ønskeligt, om man gennemførte et Sprog ved Optagelsesprøven, men saa maa Seminarierne, Undervisningsministeren og Rigsdagen til den Tid tage Standpunkt dertil.

Jeg har lagt megen Vægt paa, og jeg er meget glad ved, at Optagelsesprøven, saaledes som den er fastlagt under min højtærede Forgænger i Bekendtgørelse af 7. Marts 1928, kan underkastes en Revision hvert 4de Aar.

Jeg er ogsaa uden Betænkelse gaaet ind paa, ja, jeg har selv under Forhandlingen formuleret Tilføjelsen om, at Fagkredsen ikke kan udvides uden ved Lov, men jeg føler mig paa den anden Side overbevist om, at naar der er gaaet et tilstrækkeligt Antal Aar, vil Erfaringerne vise, at en Udvidelse dog vil være ønskelig. Men saa vil ogsaa hele Tiden, Folkeskolen, Radioen, Linguaphonen og meget, meget andet, Samfærdselsmidlernes stadige Fremskriden, alt vil være modnet, saa at en Udvidelse føles som en naturlig Ting, og man ikke behøver at nære Frygt for, at der derigennem skulde ske ligesom en Begunstigelse af Byerne paa Landets Bekostning. Hvis en Undervisningsminister saa til den Tid mener, at der mangler det ene Punkt, vil han gaa til Rigsdagen for at faa en Revision af Loven, og saa vil det forhaabentlig gaa lige saa glat igennem som nu dette Lovforslag til sidst. Det er Fremtidsmusik, jeg skal heller ikke derom i og for sig ønske rejst nogen Debat, men jeg vil dog lette min Samvittighed ved at sige, at jeg tror — det er min personlige Tro —, at saadan vil Udviklingen forme sig. Netop fordi jeg nærer den Tro til Udviklingen og Fremtiden, har jeg saa meget lettere ved at gaa med til det her foreslaaede.

Endnu en Gang vil jeg takke det ærede Underudvalg og det ærede Udvalg og det høje Landsting for den Forstaaelse og Forhandlingsvillighed og Forhandlingsdygtighed, der her er udfoldet fra alle Sider. Og lad os saa alle i Fællesskab haabe, at dette Lovforslags Gen-